

CARME VICENS, AL CAPDAVANT DEL MENJAR CELESTIAL TEATRALITZAT

La Carme Vicens ha coordinat de nou la representació d'"Un menjar celestial".

Any rere any la Fira del Torró i la Xocolata a la Pedra incorpora novetats per tal de fer més atractiu el certamen i que el visitant repetís amb noves propostes. L'edició d'enguany incorpora de nou la gran novetat de l'any passat: la representació del conte d'en Ricard Bertran "Un menjar celestial. La llegenda dels tornons d'Agramunt".

La primera representació de 2008 fou un èxit. La Plaça Mercadal es va omplir de gom a gom amb més de mig miler d'espectadors i l'espectacle, on hi van participar unes 100 persones, va frapar. Enguany l'experiència es repeteix amb la Carme Vicens com a directora. Passats els nervis de la primera posada en escena, hem volgut parlar amb ella de l'edició 2009 que inclou diverses novetats i del camí recorregut -i a recórrer- d'aquesta representació.

Com sorgeix la idea de fer una representació del conte del Ricard Bertran?

És l'Ajuntament qui proposa al Ricard incloure una representació del seu conte a la Fira del Torró, fa dos anys. En aquell moment, per qüestions de temps, no era possible fer-ne els preparatius. Més endavant, ens vam assabentar per un familiar nostre que la Generalitat tenia un programa que ajudava econòmicament a festes tradicionals i populars, ja fossin de nova creació o recuperacions. El Consistori se'n va informar i el Ricard es va encarregar de fer el projecte de la representació perquè fos aprovat.

Què contenia el projecte?

Els objectius, la dramatització del conte, les entitats que hi podi-

en tenir cabuda... L'objectiu principal del projecte ja era que fos un acte participatiu de tot el poble; volia ser obert per poder-hi incloure moltes coses. També s'especificava les entitats agramuntines que hi podien participar i les diferents disciplines, com la música o la dansa; a més d'altres idees que encara no s'han introduït però que en altres edicions poden formar-ne part.

I un cop aprovat el projecte, per on comença la feina?

L'Ajuntament va reunir a unes quantes entitats, com els dos grups de teatre, la Colla Estol-Espigol, l'Esbarjo i l'EMMA, per saber quines podien comprometre's en el projecte. Un cop aquesta part definida, vam programar una sèrie de tallers que la Generalitat a través de l'empresa FUSIC (Fundació Societat i Cultura), ens facilita els talleristes, i l'ajuden en la posada en escena des de diferents vessants. En el nostre cas, vam optar per un taller de lectura teatral -per poder presentar l'obra en format lectura per Sant Jordi; un d'escenificació -dirigit pel Llorenç Corbella; un de dansa -per configurar la coreografia que la Colla Estol-Espigol havia de ballar; un de música -per la part musical interpretada per alumnes de l'EMMA; i un de vestir, per enenyar a les dones de l'Esbarjo com fer els vestits dels personatges principals.

Enguany també han fet algun taller, no?

Sí, n'hem fet un d'ombres xineses i un altre de musical. Són els dos que ens han concedit. Menys que l'any passat perquè al ser el segon any, l'ajuda minva. En realitat, la Generalitat t'ajuda els dos primers anys perquè el projecte es consolidi i després tiri endavant amb la gent que en forma part.

CARME VICENS, AL CAPD'AVANT DEL MENJAR CELESTIAL TEATRALITZAT

En primeres sessions de la representació van reunir-se a mitjans de setembre.

I com es fa per coordinar les 100 persones que van formar part de l'obra, dins i fora de l'escenari?

La veritat és que cada entitat treballava al seu aire. La Colla Estol-Espigol preparava la dansa amb una gravació musical, l'EMMA assajava la part musical, els actors principals el paper i els agramuntins que feien de vilatans, es van trobar durant dos dissabtes a la casa de la Coral d'Avui on van assajar dos cançons amb la Dolores Ricart. L'assaig final no va ser fins el dia abans de l'estrena. Van ser tres hores intenses de treball, perquè quan ho van ajuntar tot, després van començar a sortir els petits detalls que no hi havíem comptat. Per exemple, la peça musical de l'EMMA en el moment de la dansa de la Colla es va haver d'escucar, els actors i els vilatans van haver de corregir les posicions... En aquest aspecte, va ser molt important la feina de la Isabel Cabos, la responsable del projecte per part del FUSIC.

L'obra teatral és una reproducció total del conte "Un menjar celestial"?

El conte en què es basa l'obra hi és íntegrament. Però quan es va plantejar seriosament representar-lo, l'autor va voler incloure-hi unes pinzellades de la llegenda de la Roca de la Delfina, per tal que el muntatge servís, a més de glossar el nostre producte més tradicional, per transmetre aquest relat tradicional. És per això que la velleïta, personatge principal de la representació, es personifica en la Petronella, protagonista de la llegenda de la Roca de la Delfina recollida per en Joan Puig i Ball en el seu "Agramunt, ensayo folclórico, histórico y artístico."

El repte de la representació l'any passat era que tot sortís bé. I per aquest any, quin és?

El primer que la gent tingui ganes de tornar-hi a col·laborar perquè un dels objectius primordials és que sigui una cosa del poble, de tots, oberta, participativa i dinàmica, sense cap alany de protagonisme de cap entitat. Sempre hi ha algú que passa al davant per coordinar, és lògic, però el repte és que tots els agramuntins hi participin, ja sigui com a actors, públic o entitat. I si volem que la gent se'l senti seu aquest espectacle s'ha de consolidar. L'hem d'anar fent gran com una consolidació de tots.

Per la gent que va venir l'any passat a veure l'obra, quins incentius té que repeteixi?

Molts, perquè es trobarà amb coses noves. Com ja he comentat la idea és anar introduint nous elements any rere any per tal d'anar consolidant l'obra i fer participar més entitats. Cada any la gent pot tenir estimul de venir per la multidisciplinarietat que l'obra aïnià adquirint. És un espectacle dinàmic i actiu i cal renovar-lo amb noves idees cada any. Enguany, per exemple, hem triat un taller d'ombres xineses perquè introduïrem aquesta disciplina i crec que quedarà molt bé. El noi -André Sa Monestique que ens n'ha ensenyat, que forma part d'un grup de titelles, ens ha presentat propostes molt maques. També hi introduïrem aspectes de la cultura tradicional i popular de la mà d'en Joan Pròfols. El que ja no us desvetllaré és quins elements i on apareixeran en l'obra. Aquest serà l'incentiu per venir de nou a veure la representació.

S'ha plantejat fer més sessions o algun canvi de localització, per exemple?

Si que es va parlar de poder fer dues sessions. Però vam decidir que, sent el segon any, valia més esperar que es consolidés. En el cas de la localització, també es va buscar una alternativa pel tema d'augmentar-ne la capacitat d'espectadors. El que passa és que el març és ideal, i el final s'ha optat per un canvi estructural. S'està pensant en posar un altre tipus de seients perquè hi càpi-ga més gent.

El fet de tenir l'autor del conte a casa, t'ha facilitat les coses com a directora pel fet de conèixer més el Ricart i l'obra?

La veritat és que el Ricart com autor del conte s'hi ha dedicat de ple al projecte. Però amb el muntatge de l'espectacle no ha intervingut per res. Ho deixa a les mans de les entitats i de la gent que hi col·labora. Li vaig explicant quines novetats hi ha, com evolucionem els tallers... però ell deixa fer. Farà el que calgui amb el text, però de la resta vol que siguin els agramuntins qui en prenguin part.

La cita és ara el dissabte 10 d'octubre a la Plaça Mercadal.